

Új Metszőkör

Kedves gyerekek! Ha csak ti lennétek itt, akkor annyi lenne a megnyitó, hogy mutassa meg mindenkinek a metszetét szüleinek, barátainak, de a felnőttek – azt hiszem - kíváncsiak, mi is ez a az Új Metszőkör mi is ez az egész.

A régi Metszőkör szolnoki gyerekek, fiatalok gyülekezőhelye volt, akik kisebb-nagyobb örömeiket lelték a rajzolásban, festésben, linómetszésben, meg persze egymás társaságában. Azt hiszem ez az Új Metszőkörről is elmondható. Valamiben mégis új, mégis más. Akkoriban egy több száz fős iskola gyerekei mentek vissza ebéd után a rajzterembe, ahol a rajztanár legfőbb igyekezete arra irányult, hogy valahogy megmaradjon ez az egész. Olyanok maradjanak a rajzórák, amiknek a folytatásáért megéri visszajönni. Jól-rosszul, de sikerült. A sikereknek maradandó nyomainak vannak, Kalevala, magyarországi (Erdélyi) metszetek, a Kiss Anna sorozat, meg egyéb metszetek százai. A kudarcokat, rossz, keserű pillanatokat, remélhetőleg betemeti a feledés. A Kalevalánál álljunk meg egy pillanatra: A Kalevalában, sok egyéb mellett az volt a szép, hogy játéknak fogtuk fel, miközben tanultunk. Tanultuk a csoportos munkát, az összetartozás érzését, anélkül, hogy gyerek fejvel tudtuk volna ezt. S közben barátságok, szerelmek születtek, és mi kacagva, egymást segítve játszottunk. V. Szabó Zoli leveléből.

Az új metszőkör azzal indult, hogy Nagy Kata és Nagy Dénes, rajz szakos főiskolások, jelentkeztek, hogy jönnének a túrara. Jöttek. Megszerették. Mi is megszerettük őket. Tanítani kezdtek a Vizuban (Művészeti alapiskola), Katának volt egy éves kalandja a közoktatással is, aztán, amikor elfogytak a gyerekek a túrák mögöl (Valamennyien kicsiket tanítottunk, velük meg ugye nem lehet közúton biciklizni.), maradt a Vizu, meg egy-két alkalmi akció. A Metszőkör átadta a helyét a Vizunak. Kata nem tudta elfogadni, hát újra indította a kört, de ez már kissé más. A Szecskában elég volt néhány lépcsőt megmászni, Katáékhoz (Mert az Új Metszőkör mögött azért Dénes, meg a gyerekek alakja is ott sejlik) hosszabb az út. Több idő marad a hezitálásra: tényleg oda akarok menni? Szerencsére oda akarnak. Jó az! Hogy mire jó? Aki a képzőművészetből fog megélni, annak egyértelmű, itt tanulja ki a szakma alapjait. A többség persze nem képzőművész lesz, ahogy a régi Metszőkörösök döntő többsége sem lett az. Leveleikben abban látják a metszőkörözés hasznát, hogy megtanultak összeszedetten dolgozni, feladatra hosszan koncentrálni, és persze együttműködni. Megtanulták, hogy akkor érezzük igazán jól magunkat, ha munkánkat, együttlétünket a minőség felé való törekvés jellemzi. Akkoriban ez azt is jelentette, hogy szembe megyünk valamivel, a bevétel, a megszokottal. Nem ezt várják tőlünk. Illetve, akik ezt várják, azok kevesen vannak. Kis, féllegális csoportok, szellemi-baráti körök. egy beszélgető társaság fenntartásához csak egy szoba kell. A képzőművészkedés anyagigényesebb, tehát, ha eleget akartunk tenni a minőségi elvárásoknak, elő kellett teremteni a szükséges anyagokat, eszközöket, amiben akkoriban számosan segítettek. Forgó Gyulával, a rékasi nyomdással kezdődött, és, azt hiszem Kardos Tamással fejeződik be a régi metszőkör támogatóinak hosszú sora.

Hogy az Új Metszőkörnek miféle közegben kell őriznie a minőségi munka, élet vágyát, nehéz lenne itt röviden beszélni. Hogy indulásában erre törekszik, azt az itt látható képek bizonyítják. A régi kör vezetője – én – ugyan rajztanár volt, de az iskola jellegéből fakadóan inkább egyfajta napközis csoportot vitt, ahol a képzőművészkedés inkább csak ürügy volt a találkozásokra. Kata viszont született képzőművész, amikor kinyitja a műterem ajtaját: „gyertek, dolgozzunk együtt”, akkor – akik jönnek – azonnal társalkotókká válnak, elindulnak azon az úton, amin Kata is jár, és ezen az úton, már az indulásnál olyan minőségű képek

születtek, amit a régi kör csak hosszú évek után volt képes megközelíteni. Sok szerencsét, és hosszú életet kívánok az új körnek.